

ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาความสามารถ  
ในการอ่านออกเสียงและจำความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ  
สำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5

The Effect of Using the Phonics Approach for Developing Ability of  
English Vocabulary Pronunciation and Retention  
for Prathomsuksa 5 Students

จารุวรรณ ไม้เลี้ยง<sup>1</sup>, เนติ เฉลยวาเรศ<sup>2</sup>, ประทุม ศรีรักษา<sup>2</sup>  
Charuwan Mailiang<sup>1</sup>, Neti Chaloeaywares<sup>2</sup>, Pratoom Sriraksa<sup>2</sup>

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการจดจำคำศัพท์ระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีโฟนิกส์ 2) เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียง ระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีโฟนิกส์ 3) ศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดสี่ชัยศรีเจริญธรรม อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี จำนวน 18 คน ได้มาด้วยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ 2) แบบวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.847 3) แบบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.826 4) แบบสอบถามความพึงพอใจการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.776 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหา ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที

ผลการวิจัยพบว่า 1. ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2. ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีโฟนิกส์ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: การสอนแบบโฟนิกส์

<sup>1</sup> นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

<sup>2</sup> อาจารย์ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

### Abstract

The purpose of this research were to: 1) compare the students' vocabulary retention before and after using the phonics approach; 2) compare the students' English pronunciation before and after using the phonics approach; 3) study the students' satisfaction towards the phonics approach. The sample, selected by purposive sampling, consisted of 18 Prathomsuksa 5 students from Watsrisubrichalerntum School, Phatthana Nikhom District, Lop Buri Province, during the academic year 2016 .

The research instruments included: 1) lesson plans using the phonics approach, 2) a form to measure vocabulary retention with a reliability value of 0.847, 3) an English pronunciation test with a reliability value of 0.826, and 4) a questionnaire on satisfaction towards the phonics approach with a reliability value of 0.776. Data were analyzed in terms of mean, standard deviation and t-test. Findings indicated that: 1. The students' vocabulary retention after using the phonics approach was significantly higher than that before using it ( $p < .05$ ). 2. The students' English pronunciation after using the phonics approach was significantly higher than that before using it ( $p < .05$ ) 3. The students' satisfaction towards the phonics approach was at a high level.

**Keywords:** Phonics Approach

## บทนำ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษได้รับการกำหนดให้เรียนในทุกช่วงชั้น ซึ่งสถานศึกษาสามารถจัดเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่ทุกคนต้องเรียนและจัดเป็นสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนตามความถนัดและตามความสนใจอีกด้วย อีกทั้งในสังคมโลกปัจจุบันการเรียนภาษาเพื่อให้อ่านเข้าใจภาษาในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวันและการทำงานอาชีพ และยังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และเทคโนโลยีใหม่ๆ ดังนั้นการจัดการกระบวนการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับธรรมชาติและลักษณะเฉพาะของภาษา การจัดการเรียนการสอนภาษาจึงควรจัดกิจกรรมให้หลากหลายทั้งกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษา และกิจกรรมการฝึกผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเองควบคู่ไปด้วย อันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้ (Learner Independence) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Life long learning) โดยใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในการเรียนสาระการเรียนรู้อื่นๆ ในการศึกษาต่อ รวมทั้งในการประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญประการหนึ่งของการปฏิรูปการเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, หน้า 1)

นอกจากนี้แล้ว การเรียนภาษาอังกฤษนั้นปัญหาที่พบบ่อยเสมอก็คือการสะกดคำไม่ถูกต้อง ซึ่งไม่เพียงแต่จะพบในบรรดาผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองเท่านั้น แม้ผู้เรียนภาษาของตนเอง เช่น นักเรียนไทยที่เรียนภาษาไทยหรือนักเรียนอเมริกันที่เรียนภาษาอเมริกันก็ยังคงสะกดคำในภาษาของตนไม่ค่อยถูกต้องเช่นกัน (สุนทร สุนันท์ชัย, 2511, หน้า 18)

สำหรับคนไทยนั้น มีปัญหามากมายในการออกเสียงภาษาเนื่องจากความแตกต่างระหว่างระบบเสียงภาษาอังกฤษกับระบบเสียงภาษาไทยทั้งนี้ เนื่องจากประการแรกเสียงภาษาอังกฤษบางเสียงไม่มีในภาษาไทย เช่น เสียง /v/ ซึ่งเป็นเสียงพยัญชนะของคำที่สะกดด้วย “v” เสียง /z/ ซึ่งเป็นเสียงพยัญชนะของคำที่สะกดด้วย “z” เสียง /s/ ซึ่งเป็นเสียงพยัญชนะของคำที่สะกดด้วย “s” เสียง /f/ ซึ่งเป็นเสียงพยัญชนะของคำที่สะกดด้วย “sh” และเสียง /tʃ/ ซึ่งส่วนใหญ่สะกดด้วย “ch” ประการที่สองคือเสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษคล้ายกับเสียงในภาษาไทย แต่มีประเด็นที่แตกต่างกันหลายอย่าง เช่น เสียง /r/ ในภาษาอังกฤษที่เทียบได้กับเสียง /ร/ ในภาษาไทย แต่เวลาออกเสียง /ร/ นั้น ปลายลิ้นจะม้วนค่อนไปทางหลังและกระดกขึ้น และ ประการสุดท้ายเสียงควบกล้ำในภาษาอังกฤษหลายเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย เช่น /sp/, /tr/, /-ts/, /-lz/ เป็นต้น (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2547, หน้า 8)

การออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งของนักเรียนไทย ทั้งนี้เนื่องจากความแตกต่างของระบบเสียงระหว่างภาษาไทย ภาษาแม่กับระบบเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น การรู้แต่คำศัพท์และโครงสร้างเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ นักเรียนบางคนไม่สามารถเรียนรู้ออกเสียงได้เนื่องจากขาดความเข้าใจในเรื่องการเชื่อมโยงตัวอักษรและเสียงที่ไม่คุ้นเคยหรืออ่านออกเสียงผิดและยังไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ออกเสียงนั้นอีกด้วย ดังนั้นนอกจากการสอนให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องแล้ว การเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ออกเสียงก็เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นด้วยเช่นกัน (บำรุง ไตรรัตน์, 2547, หน้า 53)

ลักษณะเฉพาะในการออกเสียงของภาษาแต่ละภาษาเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด การเรียนรู้การออกเสียงอย่างแท้จริงของภาษาออกเสียงเป็นสิ่งสำคัญ ต้องเรียนรู้หรือจับลักษณะของภาษานั้น ๆ เพื่อจะได้สามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ฉะนั้นการที่จะให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาและป้องกันมิให้ผู้เรียนออกเสียงผิด จึงควรสร้างพื้นฐานและปลูกฝังลักษณะนิสัยในการออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจนตั้งแต่เด็กในระดับเริ่มหรือประถมศึกษา ซึ่งเป็นระยะวิกฤตของการเรียนรู้ภาษา (Critical Period of Language Acquisition) เสนอโดย Lenneberg (1976) โดยเชื่อว่าเด็กจะมีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาได้จนถึงวัยรุ่นเด็กอายุเกิน 12 ปี จะมีสมรรถนะและศักยภาพในการเรียนภาษาลดลงอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อเปรียบเทียบกับวัยที่

สูงกว่า ดังนั้นการสอนภาษากับเด็กนั้นหากเริ่มได้ก่อนวัยรุ่นจะได้ผลดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการออกเสียง เด็กควรได้รับการสอนอย่างถูกต้องมาตั้งแต่ต้น ถ้ามิเช่นนั้น เด็กจะลอกเลียนการออกเสียงที่ผิด ๆ ทำให้เป็นปัญหาที่แก้ยากในภายหลัง

สำหรับเด็กไทยซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนั้น นอกจากผู้เรียนจะไม่สามารถออกเสียงได้แล้ว ยังไม่รู้ความหมายของคำ ๆ นั้น อีกด้วย เด็กบางคนไม่สามารถเรียนรู้การอ่านออกเสียงได้ เนื่องจากขาดความเข้าใจในเรื่องการเชื่อมโดยตัวอักษรและเสียง ทำให้ไม่สามารถเข้าใจเสียงที่ไม่คุ้นเคยหรืออ่านออกเสียงผิดและยังไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้นอีกด้วย ดังนั้นนอกจากการสอนให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องแล้วการเข้าใจในความหมายของคำศัพท์ที่ออกเสียงก็เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นด้วยเช่นกัน เนื่องจากคำศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของภาษาทุกภาษา เพราะภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้สื่อความหมายถึงความรู้สึกนึกคิดและความต้องการ การมีความรู้และสามารถในการใช้คำศัพท์ของบุคคลหนึ่ง ๆ ถือเป็นปัจจัยหลักที่จะบ่งบอกว่าบุคคลผู้นั้นสามารถสื่อสาร ได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงใด คำศัพท์จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทุกคนต้องเรียนรู้และเพิ่มพูนอยู่เสมอ เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ (Burns & Lowe, 1966, p. 48) สอดคล้องกับ Laufer, B. & Shmueli, K (1997, p.89) ที่ได้กล่าวว่า ในการสื่อสารนั้น คำศัพท์นับว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งและเป็นปัจจัยพื้นฐานทำให้มนุษย์สื่อสารกับได้อย่างเข้าใจ แต่เมื่อการสื่อสารมีความซับซ้อนมากขึ้น การรู้คำศัพท์เป็นจำนวนหลายพันคำจึงเป็นสิ่งจำเป็น แต่การเรียนรู้คำศัพท์ในภาษาต่างประเทศเป็นเรื่องยาก ความรู้เรื่องคำศัพท์ของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศแตกต่างจากผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา การพัฒนาความรู้และความจำด้านคำศัพท์เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะความรู้เรื่องคำศัพท์มีประโยชน์ต่อทักษะการใช้ภาษาในทุก ๆ ด้าน และคำศัพท์ก็มีความสำคัญ ในลักษณะเดียวกันในการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งถ้าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในภาษาใหม่ไม่เพียงพอ ผู้เรียนก็จะประสบปัญหาในการสื่อความหมายและความต้องการของตนในการใช้ภาษาต่างประเทศ และไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง ได้อ่านที่นำเสนอเป็นภาษาต่างประเทศ ทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จในการสื่อสาร คำศัพท์จึงเป็นสิ่งที่มิอาจละเลยได้ในกระบวนการเรียนการสอน (Huang, 1993, p.7-9)

การสอนภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์นั้นมีอยู่ 2 แบบ คือ การสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์เสียง (Analytic Phonics หรือ Implicit Phonics) โดยการจำแนกหรือแยกแยะ การสอนแบบวิเคราะห์เสียงนั้น ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรจากคำทั้งคำก่อน เช่น การสอนอักษรคูที่ออกเสียงเดียวกัน อย่างเช่น ในคำว่า “shell” และ “dash” มีเสียงที่คล้ายกันคือ / sh / (Bloomfield and Barhnart อ้างใน Vacca, J.A & other, 1995, p.50) ส่วน Dr.Kerry Hempenstall (2002) แห่ง Department of Pshchology and Disability Studies, Royal Melbourne Institute of Technology กล่าวสอดคล้องกันว่า การสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์เสียง นั้น เป็นการเสนอคำทั้งคำจะไม่มีการแยกเสียงที่ประกอบเป็นคำนั้นออกจากกัน ซึ่ง Morison (1986) ได้เสนอว่า การสอนเสียงนั้นต้องเริ่มจากการเตรียมความพร้อมสำหรับหน่วยเสียง กล่าวคือต้องให้นักเรียนเห็นคำศัพท์ทั้งคำ นักเรียนจึงจะสังเกตเห็นส่วนย่อยของคำได้ เมื่อนักเรียนเห็นคำศัพท์แล้วจึงจะเรียนรู้เสียงของตัวอักษรในคำ ปัญหาของวิธีการสอนรูปแบบนี้ คือ การสันนิษฐาน ที่ไม่ถูกต้องว่าเสียงในคำนั้นเป็นเสียงอะไร จึงไม่สามารถอ่านคำ ๆ นั้นได้ ซึ่งเป็นจากผู้เรียนขาดทักษะเกี่ยวกับความตระหนักในหน่วยของเสียงแต่ละเสียงที่มาประกอบเป็นคำ

ส่วนรูปแบบที่สองคือ การสอนโฟนิกส์แบบสร้างคำ (Sythetic Phonics หรือ Explicit Phonics) นั้น ผู้เรียนจะได้เรียนรู้การออกเสียงจากการสร้างคำของตัวอักษรแต่ละตัวที่นำมาประสมกัน ผู้สอนแสดงให้เห็นให้ผู้เรียนในระดับต้นทราบว่า อักษรหนึ่ง แทนด้วยเสียงใดบ้าง เช่น “b” อ่านว่า /b/, “a” อ่านว่า /ae/ และ “t” อ่านว่า /t/ เมื่อนำมาผสมกันจะได้คำว่า “bat” (Vacca, J.A & others, 1995, p.50)

จะเห็นได้ว่า วิธีการสอนโฟนิกส์แบบสร้างคำ เป็นการสอนให้ผู้เรียนเรียนรู้หน่วยเสียงแต่ละเสียง ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรแล้วจึงสอนกระบวนการผสมคำและอ่านออกเสียง สามารถแก้ปัญหาของการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์เสียงซึ่งเป็นวิธีที่ทำให้ผู้เรียนขาดทักษะเกี่ยวกับความตระหนักในหน่วยเสียง

จากการทำวิจัยของคณะกรรมการวิจัยการอ่านระดับชาติ (National Reading Research Panel) ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ศึกษาวิจัยถึงสาเหตุของความล้มเหลวของระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยได้วิเคราะห์หว่าวิจัยวิธีการสอนในอดีตย้อนกลับไปในประมาณ 30 ปี เพื่อหาวิธีใหม่ที่สอนอ่านได้ผลและไม่เบี่ยงเบนประมาณร้อยละ 80 วิจัยนี้สรุปว่า วิธีที่ได้ผลที่สุดที่จะให้ผู้เรียนอ่านภาษาอังกฤษอย่างชด้อยขัดคำด้วยความมั่นใจ ต้องเริ่มจากการสอนให้ผู้เรียนรู้จักแยกแยะหน่วยเสียงภาษาอังกฤษก่อนที่จะอ่านเป็นคำ และเมื่อเอาหน่วยเสียงมาเชื่อมกับตัวอักษร ผู้เรียนสามารถที่จะอ่านภาษาอังกฤษได้อย่างง่ายดายและชด้อยขัดคำ (อินทรา ศรีประสิทธิ์, 2552)

ดังนั้นในการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์สำหรับผู้เรียนที่มีเจ้าของภาษาหรือเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจำเป็นต้องคำนึงถึงวิธีการที่จะให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้องตลอดจนรู้ความหมายของคำๆ นั้น ซึ่งการใช้รูปภาพประกอบเป็นอีกเทคนิคหนึ่งของการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และจดจำความหมายของคำศัพท์นั้นๆ ได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องชัดเจนและยังช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำที่ผู้เรียนออกเสียงนั้น ตลอดจนความสามารถในการจดจำคำศัพท์ได้ละเอียดขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งวิธีการสอนแบบโฟนิกส์จะสามารถพัฒนาผู้เรียน ในด้านการออกเสียงและการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ทางภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ต่อไป

### วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการจดจำคำศัพท์ด้วยการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงด้วยการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

### นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงให้ความหมายคำนิยามศัพท์เฉพาะสำหรับการวิจัยดังนี้

การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนออกเสียง ความสัมพันธ์ของตัวอักษรและเสียงของตัวอักษรซึ่งมีหน่วยเสียงที่สัมพันธ์กัน การสะกด พยัญชนะและสระ นำมาผสมเป็นคำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้นและตัวสะกดต่างกัน แต่มีสระเหมือนกัน ซึ่งมีลำดับขั้นตอนการสอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมความพร้อมเป็นขั้นตอนที่ปรับและเตรียมผู้เรียนให้พร้อมที่จะเรียนโดยใช้กิจกรรมที่สนุกสนานและสร้างความสนใจของผู้เรียน เช่น การใช้เพลงและเกมทางภาษา เพื่อสร้างความเพลิดเพลินและส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับภาษา เช่น การเรียนรู้เกี่ยวกับตัวอักษรพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษ การอ่านออกเสียงกับตัวอักษรพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษ และการสังเกตความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรภาษา
2. ขั้นนำเสนอและฝึกปฏิบัติ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.1 จำแนกเสียงสระและพยัญชนะในรูปแบบของแผนผังใยแมงมุม (spider web) ผู้สอนได้นำคำศัพท์มาจำแนกเสียงพยัญชนะต้น เสียงสระและพยัญชนะท้าย (consonant – vowel – consonant: CVC) ในรูปแผนภูมิขนาดใหญ่ที่ผู้เรียนสามารถมองเห็นตัวอักษร ได้อย่างชัดเจน

2.2 ฝึกออกเสียงตามหลักโฟนิกส์ โดยการออกเสียงนั้นจะเน้นที่การออกเสียงตัวอักษรแต่ละตัว ผู้สอนนำเสนอโดยการอธิบายการกำเนิดของเสียงพร้อมทั้งสาธิตให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงตามและให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงด้วยตัวเองจนสามารถออกเสียงคำแต่ละคำได้อย่างถูกต้อง ในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะคอยช่วยเหลือผู้เรียนที่ไม่สามารถออกเสียงหรือมีปัญหาในการออกเสียงอย่างใกล้ชิด

2.3 หลังจากนักเรียนสามารถผสมเสียงพยัญชนะต้น สระ และพยัญชนะท้าย (CVC) เป็นคำได้ ครูก็สอนความหมายของคำศัพท์โดยการใช้รูปภาพ เป็นขั้นตอนการสอนที่เน้นถึงความสัมพันธ์ของคำและความหมาย มีการทำแบบฝึกหัดให้นักเรียนจับคู่คำและความหมายเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก และรายบุคคลจนคล่องแคล่ว

ขั้นที่ 3 ชื่อนำไปใช้ หรือขั้นแสดงออกทางภาษา เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนจะได้นำความรู้เกี่ยวกับทักษะที่เรียนไปใช้ในการฝึกฝนด้วยตนเอง ในรูปงานเดี่ยว/งานกลุ่ม เช่น การสร้างกลุ่มคำจากคำที่เรียนมาผสมกับบุรพบท (preposition) คือ and, on และ in และวาดรูปประกอบ เช่น a cat on a hat เป็นต้น

ความสามารถในการอ่านออกเสียง หมายถึง ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องตามหลักภาษา ทั้งพยัญชนะต้นคำ และพยัญชนะท้ายคำ ซึ่งเป็นความสามารถที่เกิดจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ ประเมินได้ด้วยแบบวัดความสามารถในการออกเสียงซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ในเนื้อหาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยวิธีโฟนิกส์ เป็นความสามารถที่เกิดจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ ประเมินได้ด้วยแบบวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ หมายถึง ความรู้สึกโดยรวมของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ ในลักษณะที่เป็นความพึงพอใจอันเกิดจากการเรียนรู้ตามการจัดการเรียนรู้นี้และได้รับผลตอบแทนที่น่ายินดี ประเมินได้ด้วยแบบวัดความพึงพอใจ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนวัดสี่ซับริเจริญธรรม โรงเรียนบ้านคลองกลุ่ม และโรงเรียนบ้านสวนมะเดื่อ

## วิธีดำเนินการวิจัย

### 1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนวัดสี่ซับริเจริญธรรม โรงเรียนบ้านคลองกลุ่ม โรงเรียนบ้านซับริ และโรงเรียนบ้านสวนมะเดื่อ จำนวน 50 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนวัดสี่ซับริเจริญธรรม จำนวน 18 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling)

### 2. เนื้อหา

เนื้อหาในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย เสียง sound ทั้งหมด 10 เสียง ตามแผนการจัดการเรียนรู้

ประกอบด้วย ศัพท์ที่มีเสียงสระ “a” / æ / , ศัพท์ที่มีเสียงสระ “ar” / :ɑ / , ศัพท์ที่มีเสียงสระ “e” / e / , ศัพท์ที่มีเสียงสระ “ea” / i: / , ศัพท์ที่มีเสียงสระ “er” / ɜ / , ศัพท์ที่มีเสียงสระ “i” / I / , ศัพท์ที่มีเสียงสระ “o” / ɒ / , ศัพท์ที่มีเสียงสระ “oo” / u / , ศัพท์ที่มีเสียงสระ “oa” / ɔu / , ศัพท์ที่มีเสียงสระ “u” / ʌ /

### 3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

#### 3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

- (1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์
- (2) แบบวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์
- (3) แบบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ
- (4) แบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์

### 4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

#### 4.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์

เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีขั้นตอนการในสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

(1) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ จากเอกสาร และงานวิจัยต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

(2) ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) พุทธศักราช 2551 กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อศึกษาตัวชี้วัด มาตรฐานการเรียนรู้ คำอธิบายรายวิชา เพื่อกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอน และการวัดประเมินผล

(3) เลือกเนื้อหา และกำหนดขอบเขตของเนื้อหาทางภาษาที่เหมาะสมกับวัย ความสนใจและระดับความสามารถของนักเรียน แผนการสอนทั้งหมด 10 แผน แต่ละแผนใช้เวลา 60 นาที เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน รวมทั้งสามารถระบุสระ และพยัญชนะที่ประกอบเป็นคำศัพท์นั้นได้ และสามารถจดจำคำศัพท์ที่ได้เรียนมา ด้วยการนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง ในส่วนกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การฝึกออกเสียง การฝึกสะกดคำ การเล่นเกมทางภาษา และการร้องเพลง เป็นต้น สำหรับเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองมีดังต่อไปนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “a” / æ / ได้แก่ bat, cat, fat, hat, mat, rat

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “ar” / :ɑ / ได้แก่ cart, tart, part, mart, heart, bart

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “e” / e / ได้แก่ den, men, pen, ten, bed, fed, led, red, wed

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “ea” / i: / ได้แก่ tea, sea, pea, heat, bead, beat, seat, leaf, dream, heap

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “er” / **ə** / ได้แก่ paper, marker, verb, herb, runner, painter, singer, summer, dinner, cooler

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “i” / **i** / ได้แก่ bit, fit, kit, hit, sit, bin, fin, kin, pin, tin

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “o” / **ɒ** / ได้แก่ cop, hop, mop, top, cot, dot, hot, pot, cob, job, mob, rob

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “oo” / **u** / ได้แก่ food, zoo, hoop, moon, boot, root, good

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “oa” / **ɔ** / ได้แก่ oak, oats, boat, coal, coat, foam, goal, soak, soap, toad

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “u” / **ʌ** / ได้แก่ cut, gut, hut, bun, fun, gun, run, sun, bug, hug,

(4) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น จำนวน 5 แผน เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาตรวจสอบและให้คำชี้แนะเพื่อปรับปรุงแก้ไข

(5) นำแผนการจัดการเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องแล้ว พร้อมทั้งแบบประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยและวัดผลการศึกษา จำนวน 3 ท่าน เพื่อประเมินความถูกต้องเหมาะสม และตรวจสอบความสอดคล้องของจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรม และการวัดผลประเมินผล นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าความสอดคล้องระหว่างเครื่องมือกับจุดประสงค์การวัด (Index of item-objective congruence: IOC)

(6) ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

(7) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ ไปใช้ทดลองใช้ (try out) กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มทดลองจริง แล้วนำคะแนนท้ายบทของแต่ละแผนมาหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ด้วยการหาประสิทธิภาพ E1/E2 ตามลำดับ ดังนี้

7.1 นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโพนิกส์ ไปทดลองใช้แบบกลุ่มย่อย โดยทดลองกับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดสวนมะเดื่อจำนวน 10 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ใช้เวลาในการทดลอง จำนวน 10 ชั่วโมง

7.2 นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโพนิกส์ ที่ผ่านการทดลองใช้แบบกลุ่มย่อยไปปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปทดลองใช้กับกลุ่มใหญ่ โดยทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดชัยโชค จำนวน 22 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ใช้เวลาในการทดลอง 10 ชั่วโมง แล้วนำมาคำนวณหา E1/E2 โดยใช้เกณฑ์ 75/75

(8) นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโพนิกส์ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการ



ทดลอง คือ นักเรียนโรงเรียนวัดสี่ซัตรีเจริญธรรม จำนวน 18 คน

#### 4.2 แบบวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์

เป็นแบบทดสอบที่วัดความสามารถในการออกเสียง จดจำคำศัพท์และความหมาย ภาษาอังกฤษ ได้เพิ่มมากขึ้น หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ ผู้เรียนจะได้รับการทดสอบเป็นรายบุคคล จำนวน 40 ข้อ มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

- (1) ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี เอกสารเกี่ยวข้องกับการออกเสียงคำศัพท์และการจดจำคำศัพท์และความหมายของคำศัพท์
- (2) ศึกษาเนื้อหาคำศัพท์ จากตัวชี้วัดแกนกลาง กลุ่มสาระการศึกษา ภาษาอังกฤษ จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ
- (3) สร้างแบบวัดความสามารถในการออกเสียง การจดจำคำศัพท์และความหมาย เป็นแบบจับคู่คำศัพท์ ระหว่างรูปภาพและคำศัพท์ที่กำหนดให้ ทั้งหมด 60 ข้อ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่อยู่ในแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีโฟนิกส์ ทั้ง 10 แผน
- (4) นำแบบทดสอบเสนอผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษ ด้านหลักสูตร ด้านวัดและประเมินผล และด้านวิจัย จำนวน 5 คน ประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยการหาค่า IOC โดยคัดเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ .80 ขึ้นไป (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2549, หน้า 242)
- (5) นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ ที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไข มาปรับปรุง แล้วนำไปทดสอบกับนักเรียน โรงเรียนบ้านสวนมะเดื่อนและโรงเรียนบ้านซังโคก ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง และเคยได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ วิเคราะห์หาค่าความยาก (difficulty) เลือกข้อสอบที่มีความยาก (P) .25 - .70 และหาค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .27 ขึ้นไปแล้วหาความเชื่อมั่นโดยวิธีของคูเดอร์ - ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) ใช้สูตร KR - 20 ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.847
- (6) นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ ที่ผ่านการหาคุณภาพแล้ว ไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนโรงเรียนวัดสี่ซัตรีเจริญธรรม ตำบลห้วยขุนราม อ.พัฒนานิคม จ.ลพบุรี จำนวน 18 คน

#### 4.3 แบบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ

เป็นแบบทดสอบที่วัดการอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่อยู่ในรูปคำ ที่ใช้วัดการจัดการเรียนการสอน แบบโฟนิกส์ ผู้เรียนจะได้รับการทดสอบเป็นรายบุคคล การประเมินการอ่านออกเสียง สร้างเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ จำนวน 20 ข้อ คะแนนเต็ม 40 คะแนน มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

- (1) ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบ จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อสอบ ภาษาอังกฤษ กำหนดกรอบในการสร้างแบบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษและเกณฑ์การประเมิน ที่ปรับมาจาก อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, หน้า 93) นำมาสร้างเป็นเครื่องมือให้คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการสอน และเทียบเคียงการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษตามพจนานุกรม Oxford Advanced Learner's Dictionary
- (2) สร้างแบบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วยคำที่

เลือกจากแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 20 ข้อ ๆ ละ 1 คำ

3. นำแบบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นเสนอต่อ คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะ

4. นำแบบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว พร้อมทั้งแบบประเมินคุณภาพแบบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อ ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบในเรื่องความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับ จุดประสงค์การเรียนรู้ และนำแบบวัดที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of item-objective congruence) แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือ เท่ากับ 0.5 เป็นต้นไป มาจัดทำแบบทดสอบ โดยมีเกณฑ์การพิจารณา

5. นำแบบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ ไปทดลอง ใช้ (try-out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสวนมะเดื่อ จำนวน 10 คน แล้วนำข้อสอบมาปรับปรุง แก้ไข ให้ถูกต้องเรียบร้อย

6. การตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ได้พิจารณาจากความสอดคล้อง ของการให้คะแนนของคณะกรรมการ จำนวน 2 คน คือ ผู้วิจัย และผู้ร่วมวิจัย 1 คน โดยกรรมการทั้งสองคน เป็น ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ที่มีความรู้ความสามารถการสอนภาษาอังกฤษ มีความเข้าใจในการวัดประเมินผล รวมถึงเกณฑ์การให้คะแนนเป็นอย่างดี ได้ ทดลองให้คะแนนนักเรียน จำนวน 10 คน โดยให้นักเรียนอ่านออกเสียง จากแบบวัด แล้วนำคะแนนของกรรมการทั้ง 2 คน มาหาค่าความสอดคล้องของการให้คะแนนด้วยการหาค่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) (พิชิต ฤทธิ์จรรย์ , 2547, หน้า 281) พบว่าความสัมพันธ์ของการให้คะแนนของผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยมีความสัมพันธ์กันโดยมีความ สอดคล้องในการให้คะแนน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.917 ซึ่งถือว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก

7. นำแบบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ไปใช้กับนักเรียน ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดสี่ขั้วศรีเจริญธรรม ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองทั้งก่อนและหลังการสอน

#### 4.4 แบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้วีดิทัศน์

(1) ศึกษาหลักเกณฑ์ในการสร้างแบบสอบถามจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดและ ประเมินผล

(2) กำหนดรูปแบบของแบบสอบถาม เป็นแบบวัดความพึงพอใจตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert' s Scale) กำหนดการให้คะแนนโดยใช้เกณฑ์เบี่ยงเบนมาตรฐานให้คะแนนความรู้สึกเท่าๆ กัน เป็น 5 ช่วงแบบต่อเนื่องเรียกว่า Arbitrary Weighting Method (ธีรวิทย์ เอกะกุล, 2549, หน้า 55) กำหนดเกณฑ์การให้ คะแนนรายข้อ ดังนี้

ผู้เรียนมีความพึงพอใจเรื่องนั้นๆ อยู่ในระดับมากที่สุด เท่ากับ 5 คะแนน

ผู้เรียนมีความพึงพอใจเรื่องนั้นๆ อยู่ในระดับมาก เท่ากับ 4 คะแนน

ผู้เรียนมีความพึงพอใจเรื่องนั้นๆ อยู่ในระดับปานกลาง เท่ากับ 3 คะแนน

ผู้เรียนมีความพึงพอใจเรื่องนั้นๆ อยู่ในระดับน้อย เท่ากับ 2 คะแนน

ผู้เรียนมีความพึงพอใจเรื่องนั้นๆ อยู่ในระดับน้อยที่สุด เท่ากับ 1 คะแนน

นำผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ( $\bar{X}$ ) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

มากำหนดระดับคุณภาพ เป็น 5 ระดับ ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์ของเบสท์ (Best, 1981, p. 182)

(3) นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษา แล้วนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ (IOC) ได้ค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป

(4) นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนโรงเรียนบ้านสวนมะเดื่อ และโรงเรียนบ้านซับโคก เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ( $\alpha$  - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่น 0.776

## 5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

### 5.1 การวิเคราะห์ข้อมูล มีวิธีดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

(1) วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ E1/E2

(2) วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน โดยใช้สถิติ t-test

(3) วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน โดยใช้สถิติ t-test

(5) วิเคราะห์ผลการวัดความพึงพอใจของนักเรียน ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการหาค่าเฉลี่ย ( $\bar{x}$ ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

### 5.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

#### 5.2.1 สถิติพื้นฐาน

1. ค่าเฉลี่ย ( $\bar{x}$ )

2. ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

#### 5.2.2 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์

2. การตรวจสอบประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ใช้สถิติในการตรวจหาคุณภาพการเรียนการสอนตามเกณฑ์  $E_1/E_2$  ที่ตั้งไว้

3. ค่าความยากง่าย (p) ของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรหาค่าความยากง่าย (p)

4. หาค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ

5. การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งฉบับโดยใช้วิธีของ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) จากสูตร KR-20

## 5.2.3 สถิติที่ใช้ทดลองสมมุติฐาน

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลัง สูตรที่ใช้ ดังนี้ (พิชิต ฤทธิ์เจริญ, 2549, หน้า 307)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}} \quad df = n-1$$

|       |     |     |                                                                |
|-------|-----|-----|----------------------------------------------------------------|
| เมื่อ | $t$ | แทน | การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนน<br>ก่อนเรียนและหลังเรียน |
|       | $D$ | แทน | ผลต่างของคะแนน                                                 |
|       | $n$ | แทน | จำนวนผู้เข้ารับการฝึกอบรม                                      |

## ผลการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วีดิโอโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าประสิทธิภาพ เท่ากับ 81.73 / 80.32 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด 75/75
2. ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการสอนสูงกว่าก่อนการ สอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการสอนสูงกว่า การสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวีดิโอโฟนิกส์ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ( $\bar{X} = 4.28$  S.D. = 0.15)

## อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยผลการใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วีดิโอโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถสรุปอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. จากผลการวิจัย พบว่า ค่าประสิทธิภาพ ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วีดิโอโฟนิกส์ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับ 81.45/89.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด 75/75 สืบเนื่องมาจาก กระบวนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้ ในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วีดิโอโฟนิกส์ ผู้วิจัยได้ศึกษา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในส่วนสาระ มาตรฐานการเรียนรู้ และคุณภาพผู้เรียน ศึกษา การจัดการเรียนรู้โดยใช้วีดิโอโฟนิกส์ ในด้านความสำคัญและ จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ กระบวนการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ และขั้นตอนการสอน แบบโฟนิกส์ ศึกษาความสามารถในการจดจำคำศัพท์ และการอ่านออกเสียง เมื่อได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่

ได้กล่าวมาแล้ว ได้แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีโฟนิกส์ ทั้งหมด 10 แผน ได้เน้นการสอน แผนละ 60 นาที มีรายละเอียดดังนี้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “a” / æ / แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “ar” / ˈɑ / แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “e” / e / แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “ea” / iː / แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “er” / ɜ / แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “i” / I / แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “o” / ɒ / แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “oo” / u / แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “oa” / ɔu / แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 คำศัพท์ที่มีเสียงสระ “u” / ʌ / โดยกระบวนการเรียนการสอนนั้นมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย ขั้นเตรียมความพร้อม ขั้นนำเสนอเนื้อหา ขั้นฝึกปฏิบัติ และขั้นนำไปใช้ แล้วนำไปหาคุณภาพด้วยการหาประสิทธิภาพแบบ E1/E2 ด้วยการทดลองสองกลุ่ม คือ กลุ่มย่อย ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนวัดสวนมะเตือ จำนวน 10 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และทดลองกับกลุ่มใหญ่ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนโรงเรียนบ้านซับโคก เมื่อได้คุณภาพตามที่กำหนดแล้ว ได้นำไปใช้จริงกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดสี่ขั้วศรีเจริญธรรม หลังจากวิเคราะห์ทางสถิติแล้วนั้นผลการวิจัยเป็นไปตามสมมุติฐานที่กำหนด แสดงให้เห็นว่า แผนการจัดการเรียนรู้นี้จะ เป็นประโยชน์กับนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษต่อไป

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการจดจำคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน ด้วยการนำแบบวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้ทำการทดสอบก่อนที่จะดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามกระบวนการวิจัย หลังจากได้ดำเนินการตามกระบวนการวิจัยแล้วนำแบบทดสอบเดิมมาทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเดิม จากผลการวิจัย พบว่าความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์นี้ ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการจดจำคำศัพท์ เพิ่มขึ้น

3. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนและหลังเรียน ด้วยการนำแบบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้ทำการทดสอบก่อนที่จะดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามกระบวนการวิจัย หลังจากได้ดำเนินการตามกระบวนการวิจัยแล้วนำแบบทดสอบเดิมมาทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเดิม จากผลการวิจัย พบว่า ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

4. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยวิธีโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังจากที่ได้ดำเนินการตามกระบวนการวิจัย ด้วยการจัดการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนนี้ให้นักเรียนได้ทำ ผลการวิจัย พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีโฟนิกส์ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ( $\bar{X} = 4.28$  S.D. = 0.15) ทำให้เห็นว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการสอนโดยวิธีโฟนิกส์

### ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้สรุปข้อเสนอแนะมีรายละเอียดดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการจดจำคำศัพท์เพิ่มขึ้นและนักเรียนมีความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ เพิ่มมากขึ้นด้วย ในการนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้ต่อไป ครูผู้สอนควรคำนึงถึงต่อไปนี้

1.1 ผู้สอนควรดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิดขณะทำการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ ต้องคอยแนะนำ ช่วยเหลือ แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างเรียน ต้องสังเกตพฤติกรรมผู้เรียน บันทึกความก้าวหน้าด้วยว่าผู้เรียน เรียนถึงเรื่องใด เข้าใจหรือไม่ และการทำกิจกรรมมีผลเป็นอย่างไร พัฒนาขึ้นหรือไม่

1.2 ผู้สอนควรกระตุ้นให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน สร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เป็นอย่างดี ให้นักเรียนเกิดความสบายใจ กล้าแสดงเหตุผลเมื่อต้องตอบคำถามหรือต้องแสดงความคิดเห็น เข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคลและรู้จักแก้ไขข้อบกพร่องของตน ซึ่งในเรื่องนี้ผู้สอนต้องดูแลให้ความช่วยเหลือนักเรียนอย่างใกล้ชิดและอย่างเข้าใจ

## 2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับผลการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีโฟนิกส์ในทุกระดับชั้น โดยเน้นเนื้อหาให้เหมาะสมในแต่ละชั้น เพื่อเข้าใจในหลักการของการเรียนการสอนโดยวิธีโฟนิกส์และได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่จากการกระบวนการเรียนการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ต่อไป

2.2 ควรมีการจัดแสดงสื่อที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวิธีโฟนิกส์ไว้ภายในห้องเรียนหรือภายในบริเวณห้องเรียนเพื่อการทบทวนและมีการใช้งานอย่างสม่ำเสมอ

### เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). **หลักสูตรการศึกษาแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑**, กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด
- บำรุง โตรัตน์ .(2547). **วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ**. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544). **การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- สุนทร สุนันทชัย (2544). **เอกสารการสอนชุดวิชาการศึกษาตลอดชีวิตและการศึกษานอกระบบ**. นนทบุรี: โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ธีรภูมิ เอกะกุล . (2543). **ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. อุบลราชธานี: สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี
- อินทรา ศรีประสิทธิ์. **เด็กไทยติดเกม เพราะอ่านอังกฤษไม่ออก**. ค้นเมื่อ กุมภาพันธ์ 27, 2559. จาก <http://www.saijai.net/frontEnd/newsHtml.jsp?id=reading>.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2540). **แนวทางการสร้างข้อสอบ**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิชิต ฤทธิจรูญ. (2545). **หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แฮ้าสออฟ เคอร์มิสท์.
- Hughes, L.W. (1999). **The Principal as Leader**. 2 nded. New Jersey : Prentice-Hall.
- Morrison, I. E. (1968). **Teaching reading in the elementary school**. New York: The Ronald Press.
- Vacca, J. A. and others. (1995). **Reading and learning to read**. New York: Harper Collins College.

